

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

9 ноември 2017 година *

„Преюдициално запитване — Митнически съюз — Регламент (ЕИО) № 2913/92 — Митнически кодекс на Общността — Необщностни стоки — Митнически режим на външен общностен транзит — Отклонение от митнически надзор на стоки, подлежащи на облагане с вносни мита — Определяне на митническата стойност — Член 29, параграф 1 — Предпоставки за прилагане на метода на договорната стойност — Членове 30 и 31 — Избор на метод за определяне на митническата стойност — Задължение на митническите органи да мотивират избрания метод“

По дело C-46/16

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Augstākā tiesa (Върховен съд, Латвия) с акт от 21 януари 2016 г., постъпил в Съда на 27 януари 2016 г., в рамките на производство по дело

Valsts ieņēmumu dienests

срещу

„LS Customs Services“ SIA

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: J. L. da Cruz Vilaça, председател на състава, E. Levits, A. Borg Barthet (докладчик), M. Berger и F. Biltgen, съдии,

генерален адвокат: J. Kokott,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за „LS Customs Services“ SIA, от D. Plotovs, в качеството на представител,
- за латвийското правителство, от I. Kucina, A. Bogdanova и I. Kalniņš, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от A. Sauka и L. Grønfeldt, в качеството на представители,

* Език на производството: латвийски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 30 март 2017 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 29, параграф 1 и членове 30 и 31 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, 1992 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58), изменен с Регламент (ЕО) № 955/1999 на Европейския парламент и на Съвета от 13 април 1999 г. (ОВ L 119, 1999 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 11, стр. 200) (наричан по-нататък „Митническият кодекс“).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между „LS Customs Services“ SIA (наричано по-нататък „LSCS“) и Valsts ieņēmumu dienests (Национална данъчна служба, Латвия) по повод на приложимия метод за определяне на митническата стойност на стоки, незаконосъобразно отклонени от митнически надзор при режим транзит през митническата територия на Европейския съюз.

Правна уредба

Митнически кодекс

- 3 Член 6, параграф 3 от Митническият кодекс предвижда:

„Решенията на митническите органи, издадени в писмена форма, с които се отхвърлят искания или са неблагоприятни за адресатите, трябва да бъдат мотивирани. Те трябва да посочват възможността за обжалване по член 243“.

- 4 Съгласно член 14 от Митническият кодекс:

„За целите на прилагането на митническото законодателство всяко лице, свързано пряко или непряко със съответните операции, извършвани в рамките на търговията със стоки, предоставя на митническите органи, по тяхно искане и в определените срокове, пълната изискуема документация и информация, независимо на какъв информационен носител, както и осигурява пълното си съдействие“.

- 5 Съгласно член 29, параграф 1 от Митническият кодекс:

„Митническата стойност на внасяни стоки е договорната им стойност, а именно, платената действително или подлежаща на плащане цена на стоките при продажбата им за износ с местоназначение в митническата територия на Общността, коригирана, при необходимост, в съответствие с разпоредбите на членове 32 и 33, при условие че:

- а) не съществуват ограничения относно правото на разпореждане или на ползване на стоките от купувача, различни от ограниченията, които:
  - са наложени или изисквани по силата на закон или от публичните органи в Общността,
  - засягат географската област, в която стоките могат да бъдат препродавани, или

- не засягат значително стойността на стоките;
  - б) продажбата или цената не са подчинени на условия или съображения, чиято стойност по отношение на подлежащите на остойностяване стоки не може да бъде определена;
  - в) нито една част от прихода от всяка последваща препродажба, последващо [прехвърляне или] ползване на стоките от купувача не се връща пряко или косвено на продавача, освен в случаите, когато е възможна подходяща корекция по силата на член 32; и
  - г) купувачът и продавачът не са свързани лица или когато са свързани лица — договорната стойност е приемлива за митнически цели съгласно параграф 2“.
- 6 Член 30 от Митническият кодекс предвижда:

„1. Когато митническата стойност не може да се определи съгласно член 29, се прилагат последователно букви а), б), в) и г) от параграф 2, докато се стигне до първата от тези букви, по която въпросната стойност може да се определи. Изключение от посочения ред се допуска, ако деклараторът изяви желание (букви в) и г) да бъдат разменени по ред на прилагане. Само когато тази митническа стойност не може да бъде определена чрез прилагане на дадена буква, може да се приложи непосредствено следващата буква от реда, установен съгласно този параграф.

2. Митническа стойност, определена в резултат на прилагане на този член, е:

- а) договорната стойност на идентични стоки, продадени с цел износ с местоназначение в митническата територия на Общността и изнесени в същия момент или приблизително в същия момент, както и стоките, подлежащи на остойностяване;
  - б) договорната стойност на сходни стоки, продадени с цел износ с местоназначение в Общността и изнесени в същия момент или приблизително в същия момент, както и стоките, подлежащи на остойностяване;
  - в) стойността, основаваща се на единичната цена, по която се продава в Общността най-голямото сборно количество от внасяните стоки или от вносни идентични или сходни стоки на лица, които не са свързани с продавачите;
  - г) изчислената стойност, представляваща сумата от:
    - разходите или стойността на материалите и на производствените или други операции, използвани при производството на внасяните стоки,
    - сумата от печалбата и общите разходи, равна на тази, която обикновено се калкулира при продажбите на стоки от същото естество или вид като стоките, подлежащи на остойностяване, които са произведени от производители в страната на износа за износ с местоназначение в Общността,
    - разходите или стойността на елементите, посочени в член 32, параграф 1, буква д).
- [...]“.

7 Съгласно член 31 от Митническият кодекс:

„1. Когато митническата стойност на внасяните стоки не може да се определи по силата [на] членове 29 или 30, тя се определя въз основа на наличните данни в Общността и чрез разумни методи, съответстващи на общите принципи и разпоредби на:

- Споразумението за прилагане на член VII от Общото споразумение по митата и търговията от 1994 г.,
- член VII от Общото споразумение по митата и търговията от 1994 г.,
- разпоредбите на тази глава.

2. Митническата стойност, определена чрез прилагане на параграф 1, не се основава на:

- а) продажната цена в Общността на стоки, произведени в Общността;
- б) система, предвиждаща приемането за митнически цели на по-високата от две възможни стойности;
- в) цената на стоки на вътрешния пазар на страната на износа;
- г) производствени разходи, различни от изчислените стойности, които са били определени за идентични или сходни стоки в съответствие с член 30, параграф 2, буква г);
- д) цени за износ в страна, която не е част от митническата територия на Общността;
- е) минимални митнически стойности; или
- ж) субективно определени или фиктивни стойности“.

8 Съгласно член 91, параграф 1 от Митническият кодекс:

„Режимът външен транзит разрешава превоз на стоки от едно до друго място на митническата територия на Общността на:

- а) необщностни стоки, без да бъдат облагани с вносни сборове и други такси и без да подлежат на мерките на търговската политика;

[...]“.

9 Член 96 от Митническият кодекс предвижда:

„1. Задълженото лице е титулярят на режима външен транзит в Общността. То е длъжно:

- а) да представи стоките в непроменено състояние пред получаващото митническо учреждение в определения срок и при спазване на мерките, предприети от митническите органи за тяхното идентифициране;
- б) да спазва разпоредбите за режима външен транзит в Общността.

2. Независимо от задълженията на титуляря на режима, посочени в параграф 1, превозвачът или получателят, който приема стоките и знае, че те са поставени под режим транзит в Общността, е длъжен също да ги представи в непроменено състояние пред получаващото митническо учреждение в определения срок и при спазване на мерките, предприети от митническите органи за тяхното идентифициране“.

10 Член 192, параграф 1 от Митническия кодекс гласи:

„Когато митническото законодателство разпорежда задължително предоставяне на обезпечение[,] и при условията на специфичните разпоредби, определени за режим транзит в съответствие с процедурата на комитета, митническите органи определят размера на това обезпечение на равнище, равно на:

- конкретния размер на митническото задължение или задължения, в случай че този размер може със сигурност да бъде определен в момента, в който обезпечението се изисква, или
- в други случаи на най-високия определен от митническите органи размер на митническото задължение или задължения, които са възникнали или биха могли да възникнат.

[...]“.

11 Съгласно член 203, параграфи 1 и 3 от Митническия кодекс:

„1. Вносно митническо задължение възниква при:

- отклонение от митнически надзор на стоки, подлежащи на облагане с вносни сборове.

[...]

3. Длъжникът е:

- лицето, отклонило стоките от митнически надзор,
- лицата, участвали при отклонението на стоките, които са знаели или според обстоятелствата е трябвало да знаят, че стоките се отклоняват от митнически надзор,
- лицата, придобили или задържали стоките, които са знаели или според обстоятелствата е трябвало да знаят, че към момента на придобиване или получаване на стоките те са били отклонени от митнически надзор, и
- когато е приложимо, лицето, отговорно да изпълни задълженията, произтичащи от временното складиране на стоките или от ползването на митническия режим, под който са били поставени стоките“.

12 Член 221 параграф 1 от Митническия кодекс гласи:

„Длъжникът трябва да бъде уведомен за размера на сборовете по подходящ начин, веднага, след като този размер бъде взет под отчет“.

Регламентът за прилагане

- 13 Член 147, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 (ОВ L 253, 1993 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3), изменен с Регламент (ЕО) № 1762/95 на Комисията от 19 юли 1995 г. (ОВ L 171, 1995 г., стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 8, стр. 22) (наричан по-нататък „Регламентът за прилагане“) предвижда:

„За целите на член 29 от [Митническият кодекс] обстоятелството, че стоката, която е предмет на продажба, се декларира за допускане за свободно обращение, се смята за достатъчно доказателство че тя е продадена за износ в митническата територия на Общността. При последователни продажби преди остойностяване се отчита само последната продажба, довела до въвеждане в митническата територия на Общността, или продажбата на митническата територия на Общността преди допускането за свободно обращение на стоките.

Когато се декларира цена, свързана с продажба преди последната продажба, въз основа на която стоките са въведени в митническата територия на Общността, следва да се докаже пред митническите органи, че продажбата на тези стоки се е състояла с цел износ във въпросната митническа територия.

[...]“.

- 14 Член 150 от Регламента за прилагане гласи:

„1. При прилагането на член 30, параграф 2, буква а) от [Митническият кодекс] (цена на сделката на идентични стоки), МОС трябва да се определя чрез стойността на сделката с идентични стоки при продажба на същото търговско равнище и в приблизително същото количество като стоките, подлежащи на обмитяване. Когато не може да се открие подобна продажба, използва се стойността на сделката с идентични стоки, продадени на различно търговско равнище и/или в различно количество, като се извършат корекции за различното търговско равнище и количество, при условие че подобни корекции могат да се направят на базата на доказаните обстоятелства, които ясно установяват необходимостта и точността на корекциите, с които стойността се увеличава или намалява.

[...]

4. При прилагането на настоящия член може да се вземе под внимание стойността на сделката за стоки, произведени от друго лице, само ако не може да се намери стойност на сделката според параграф 1 за стоки, идентични на оценяваните, произведени от същото лице.

[...]“.

- 15 Член 151 от Регламента за прилагане гласи:

„1. При прилагането на член 30, параграф 2, буква б) от [Митническият кодекс] (цена на сделката на подобни стоки), МОС трябва да се определя посредством стойността на сделката с подобни стоки при продажба на същото търговско равнище и в приблизително същото количество като стоките, подлежащи на обмитяване. Когато не може да се открие подобна продажба, използва се стойността на сделката с подобни стоки, продадени на различно търговско равнище и/или в различно количество, като се извършат корекции за различното търговско равнище и/или количество, при условие че подобни корекции могат да се направят на базата на доказаните обстоятелства, които ясно установяват необходимостта и точността на корекциите, с които стойността се увеличава или намалява.

[...]

3. Ако при прилагане на настоящия член се установи повече от една стойност на идентични стоки, за определянето на МОС на вносните стоки се използва най-ниската стойност.

[...]

5. За целите на настоящия член стойността на сделката за подобни вносни стоки означава МОС, определена по-рано според член 29 от [Митническият кодекс], коригирана според параграф 1 и параграф 2 от настоящия член“.

16 Съгласно член 153, параграф 1 от Регламента за прилагане:

„При прилагането на член 30, параграф 2, буква г) от [Митническият кодекс] (изчислена МОС) митническите органи не могат да изискват или задължават лице, което няма местожителство в Общността, да представя за разглеждане или да дава достъп до сметки или други записи с цел да се определи тази стойност. Обаче сведения, дадени от производителя на стоката, с цел да се определи МОС според настоящия член може да се проверят в страна извън Общността от митническите органи на една държава членка със съгласието на производителя и при условие че тези органи известят органите в съответната страна достатъчно навреме и последните не възразяват срещу проучването“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

17 На 2 юни 2011 г. LSCS, в качеството си на задължено лице, подава пред митническо бюро в Латвия транзитна митническа декларация във връзка с превоза на стоки от Китай до Русия през територията на Съюза.

18 При липсата на доказателства за приключване на транзитния режим Националната данъчна служба издава първоначално решение на 12 септември 2011 г., а след това и окончателно решение на 8 ноември 2011 г. (наричано по-нататък „спорното решение“), с което установява задължение на LSCS за заплащането на мита, антидъмпингово мито и данък върху добавената стойност във връзка с въпросните стоки.

19 За изчисляването на митническата им стойност службата прилага метода за оценка, предвиден в член 31 от Митническият кодекс, като се основава на наличните данни в Съюза.

20 Националната данъчна служба всъщност приема, че посочените стоки са продадени за износ с местоназначение Русия и поради това член 29 от Митническият кодекс не е приложим. Освен това приема, че не разполага с информация, позволяваща прилагането на методите за оценка, предвидени в член 30, параграф 2, букви а)–г) от Митническият кодекс.

21 LSCS подава жалба, с която иска отмяната на спорното решение, пред Administratīvā rajona tiesa (Районен административен съд, Латвия), който на 23 август 2012 г. постановява, че решението не е мотивирано в достатъчна степен от правна страна.

22 С решение от 10 юни 2014 г. Administratīvā apgabaltiesa (Регионален административен съд, Латвия), сезиран с въззивна жалба, потвърждава това решение. Той по-специално приема, че първоначалното решение от 12 септември 2011 г. и спорното решение не посочват въз основа на каква информация е изчислена митническата стойност и поради каква причина не е било възможно да се получи информацията, позволяваща прилагането на различен от предвидения в член 31 от Митническият кодекс метод, което възпрепятствало LSCS да упражни в пълен обем правата си в производството по обжалване по административен и съдебен ред.

- 23 Националната данъчна служба подава касационна жалба срещу това решение пред Augstākā tiesa (Върховен съд, Латвия), според който изходът на спора в главното производство зависи от тълкуването на правото на Съюза.
- 24 При тези обстоятелства Augstākā tiesa (Върховен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) Трябва ли член 29, параграф 1 от [Митническият кодекс] да се тълкува в смисъл, че установеният в посочения член метод се прилага и когато вносът на стоки и допускането им за свободно обращение на митническата територия на Общността са осъществени като следствие от това, че при транзитната операция тези стоки са били отклонени от митнически надзор, доколкото става въпрос за стоки, подлежащи на облагане с митни сборове и които не са продадени за износ с местоназначение митническата територия на Общността, а за износ извън Общността?
- 2) Трябва ли изразът „последователно“, съдържащ се в член 30, параграф 1 от [Митническият кодекс], във връзка с правото на добра администрация, прогласено в член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз, наред с принципа за мотивиране на административните актове, да се тълкува в смисъл, че за да се направи извод, че се прилага методът, съдържащ се в член 31 [от Митническият кодекс], митническата администрация е длъжна във всеки административен акт да изложи причините, поради които при конкретните обстоятелства не могат да бъдат използвани методите за определяне на митническата стойност на стоките, съдържащи се в член 29 или 30 от този кодекс?
- 3) Може ли твърдението на митническата администрация, че не разполага с необходимата информация, да се приеме за достатъчно основание методът по член 30, параграф 2, буква а) от Митническият кодекс да не бъде приложен, или митническата администрация е задължена да се снабди с тази информация от производителя?
- 4) Задължена ли е митническата администрация да се аргументира защо при определяне от нейна страна на стойността на сходни стоки в съответствие с член 151, параграф 3 от [Регламента за прилагане] предвидените в член 30, параграф 2, букви в) и г) от Митническият кодекс методи не трябва да се прилагат?
- 5) Трябва ли решението на митническата администрация да съдържа пълно изложение на наличните данни в Общността по смисъла на член 31 от Митническият кодекс, или тези данни могат да бъдат представени на по-късен етап — в съдебната фаза на производството, с представянето на по-конкретни доказателства в този смисъл?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

- 25 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали член 29 от Митническият кодекс трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденият в тази разпоредба метод за определяне на митническата стойност е приложим по отношение на стоки, продадени за износ с местоназначение в трета държава, които при режим външен транзит са отклонени от митнически надзор.
- 26 Съгласно този член „митническата стойност на внасяни стоки е договорната им стойност, а именно, платената действително или подлежаща на плащане цена на стоките при продажбата им за износ с местоназначение в митническата територия на Общността“.

- 27 От текста на тази разпоредба, и по-конкретно от израза „продажбата им за износ с местоназначение в митническата територия на Общността“, следва, че договорната стойност следва да съответства на цената за износ с местоназначение в Съюза. Поради това следва към момента на продажбата да бъде доказано, че стоките с произход от трета държава ще бъдат превозени към митническата територия на Съюза (вж. в този смисъл решения от 6 юни 1990 г., *Unifert*, C-11/89, EU:C:1990:237, т. 11 и от 28 февруари 2008 г., *Carboni e derivati*, C-263/06, EU:C:2008:128, т. 28).
- 28 Това тълкуване се потвърждава от член 147, параграф 1, втора алинея от Регламента за прилагане относно последователните продажби, от който следва, че само цената за стока, предназначена за територията на Съюза, може да се използва за предвиденото в член 29 от Митническия кодекс митническо остойностяване.
- 29 Освен това, ако цената при продажба за износ в трета държава бъде призната за „договорна стойност“ по смисъла на член 29 от МК, това би било в противоречие и с целта, която преследва правната уредба на Съюза относно митническото остойностяване.
- 30 Всъщност митническата стойност трябва да отразява реалната икономическа стойност на внесената стока (вж. в този смисъл решение от 12 декември 2013 г., *Christodoulou* и др., C-116/12, EU:C:2013:825, т. 40 и цитираната съдебна практика).
- 31 Както обаче посочва генералният адвокат в точка 46 от заключението си, цената на стока в определена митническа зона всъщност отразява ситуацията на пазара в тази зона. Следователно цената на стока за износ към трета държава не съответства непременно на цената, която би била установена за износ на същата стока с местоназначение в митническата територия на Съюза.
- 32 Именно поради това член 31, параграф 2, буква в) и д) от Митническия кодекс предвижда, че митническата стойност, определена в съответствие с член 31 от този кодекс, не се основава на цената на стоки на вътрешния пазар на страната на износа, нито на цени за износ в страна, която не е част от митническата територия на Съюза.
- 33 При тези условия цена, съответстваща на продажбата на стоки, предназначени за трета държава, когато тези стоки по време на транзита им през митническата територия на Съюза са отклонени от митнически надзор, не би отразила реалната икономическа стойност на стоката.
- 34 Следва да се добави, че при обстоятелства като разглежданите в главното производство задълженото лице не може да се позовава на защитата на оправданите правни очаквания, като твърди, че е можел основателно да очаква размерът на митническото задължение да съответства на стойността на обезпечението, което то е учредило при поставяне на стоките в режим на външен транзит.
- 35 В това отношение всъщност е важно да се припомни, че само икономически оператор, за когото националният орган е породил основателни очаквания в резултат на конкретни, безусловни и непротиворечиви уверения, дадени му от оправомощени и достоверни източници, има правото да се позове на принципа за защита на оправданите правни очаквания (вж. в този смисъл решения от 10 септември 2015 г., *Veloserviss*, C-427/14, EU:C:2015:803, т. 39 и от 14 юни 2016 г., *Marchiani*/Парламент, C-566/14 P, EU:C:2016:437, т. 77).
- 36 Както обаче посочва генералният адвокат в точки 60—64 от заключението си, приемането на размера на обезпечението от страна на митническите власти, доколкото то по никакъв начин не предопределя размера на бъдещото митническо задължение, не може да се приравни на такива уверения.

37 По изложените по-горе съображения на първия поставен въпрос следва да се отговори, че член 29, параграф 1 от Митническият кодекс трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденият в тази разпоредба метод за определяне на митническата стойност не е приложим по отношение на стоки, които не са продадени за износ с местоназначение в Съюза.

По втория и петия въпрос

38 С втория и петия си въпрос, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали член 31 от Митническият кодекс трябва да се тълкува в смисъл, че митническите органи са длъжни да посочат в решението си за установяване на размера на дължимите вносни мита причините, поради които не са приложили предвидените в членове 29 и 30 от този кодекс методи за определяне на митническата стойност, преди да направят извод, че се прилага предвиденият в член 31 от този кодекс метод, както и да посочат наличните в Съюза данни, въз основа на които са изчислили митническата стойност на въпросните стоки.

39 В самото начало следва да се подчертае, че правото на добра администрация, тъй като е проявление на общ принцип на правото на Съюза, означава задължение за държавите членки да го зачитат при прилагането на правото на Съюза (вж. по аналогия решение от 8 май 2014 г., N., C-604/12, EU:C:2014:302, т. 49 и 50).

40 Сред тези изисквания задължението да се мотивират приетите от националните органи решения е от особено значение, тъй като позволява на адресатите им да защитят правата си при възможно най-добрите условия и да решат, разполагайки с цялата необходима информация, дали има смисъл да ги обжалват. То е необходимо и за да позволи на съдилищата да упражнят контрол за законосъобразност на посочените решения (вж. в този смисъл решение от 15 октомври 1987 г., Neulens и др., 222/86, EU:C:1987:442, т. 15).

41 Що се отнася по-специално до приетите от митническите органи решения, член 6, параграф 3 от Митническият кодекс припомня задължението на тези органи за мотивиране, когато приемат решения, издадени в писмена форма, които имат неблагоприятни последици за адресатите им.

42 Освен това съгласно член 221, параграф 1 от Митническият кодекс уведомяването за размера на сборовете трябва да гарантира на данъчно задълженото лице адекватна информация и да му позволи да осъществи защитата на правата си, разполагайки с цялата необходима информация (вж. в този смисъл решение от 23 февруари 2006 г., Molenbergnatie, C-201/04, EU:C:2006:136, т. 54).

43 Накрая следва да се отбележи, че съгласно постоянната практика на Съда, методите за определяне на митническата стойност, предвидени в членове 29—31 от Митническият кодекс, се намират в отношение на субсидиарност помежду си. Всъщност само когато митническата стойност не може да бъде определена чрез прилагането на даден метод следва да се приложи този, който непосредствено го следва в установената от тези разпоредби поредност (вж. в този смисъл решение от 12 декември 2013 г., Christodoulou и др., C-116/12, EU:C:2013:825, т. 43).

44 При тези условия задължението за мотивиране, което е в тежест на митническите органи при прилагането на посочените разпоредби, трябва, от една страна, да позволява ясно и недвусмислено разкриване на причините, поради които те не са приложили един или няколко от методите за определяне на митническата стойност.

45 От друга страна, това задължение означава, че посочените органи са длъжни да изложат в решението си за установяване на размера на дължимите вносни мита данните, въз основа на които е изчислена митническата стойност на стоките, както за да се позволи на адресата да

защити правата си при възможно най-добрите условия и да реши, разполагайки с цялата необходима информация, дали има смисъл да обжалва, така и за да позволи на съдилищата да упражнят контрол за законосъобразност на това решение.

- 46 Следва да се добави, както посочва генералният адвокат в точка 85 от заключението си, че държавите членки, като упражняват процесуалната си автономия, трябва да уредят последиците от неизпълнението на задължението за мотивиране от страна на митническите органи и да установят дали и доколко е възможно такъв порок да бъде saniран в хода на съдебната фаза от производството, при условие че се спазват принципите на равностойност и на ефективност (вж. в този смисъл решение от 3 юли 2008 г., Комисия/Ирландия, C-215/06, EU:C:2008:380, т. 57).
- 47 С оглед на изложените по-горе съображения на поставените втори и пети въпрос следва да се отговори, че член 31 във връзка с член 6, параграф 3 от Митническият кодекс трябва да се тълкува в смисъл, че митническите органи са длъжни да посочат в решението си за установяване на размера на дължимите вносни мита причините, поради които не са приложили предвидените в членове 29 и 30 от този кодекс методи за определяне на митническата стойност, преди да направят извод, че се прилага предвиденият в член 31 от Кодекса метод, както и да посочат данните, въз основа на които е изчислена митническата стойност на стоките, за да се позволи на заинтересованото лице да прецени обосноваването му и да реши, разполагайки с цялата необходима информация, дали има смисъл да обжалва решението. Държавите членки, като упражняват процесуалната си автономия, трябва да уредят последиците от неизпълнението на задължението за мотивиране от страна на митническите органи и да установят дали и доколко е възможно такъв порок да бъде saniран в хода на съдебната фаза от производството, при условие че се спазват принципите на равностойност и на ефективност.

По третия въпрос

- 48 С третия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали член 30, параграф 2, буква а) от Митническият кодекс трябва да се тълкува в смисъл, че преди да реши да не приложи предвидения в тази разпоредба метод за определяне на митническата стойност, компетентният орган е длъжен да поиска от производителя да му представи необходимата за прилагането на този метод информация, или е достатъчно да посочи, че не разполага с тази информация.
- 49 Съгласно член 30, параграф 2, буква а) от Митническият кодекс митническата стойност се определя въз основа на договорната стойност на идентични стоки, продадени с цел износ с местоназначение в Съюза и изнесени в същия момент или приблизително в същия момент както и стоките, подлежащи на остойностяване. Член 150, параграф 4 от Регламента за прилагане уточнява в това отношение, че може да се вземе под внимание стойността на сделката за стоки, произведени от друго лице, само ако не може да се намери стойност на сделката за стоки, идентични на оценяваните, произведени от същото лице.
- 50 Прилагането на определения в член 30, параграф 2, буква а) от Митническият кодекс метод следователно изисква, на първо място, да се знае стойността на сделката за идентични стоки, произведени от същото лице и продадени за износ с местоназначение в Съюза приблизително по същото време.
- 51 В този контекст е важно да се припомни, че в съответствие с предвиденото в член 30, параграф 1 от Митническият кодекс само когато митническата стойност не може да бъде определена въз основа на член 30, параграф 2, буква а) от този кодекс може да се приложи член 30, параграф 2, буква б) от него.

- 52 Като се има предвид субсидиарното отношение, което е налице между различните предвидени в член 30, параграф 2 от Митническият кодекс методи за определяне на митническата стойност, митническите органи следва да положат дължимата грижа при използването на всеки един от последователните методи, предвидени в тази разпоредба, преди да направят извод за неговата неприложимост.
- 53 За тази цел посочените органи могат съгласно член 14 от Митническият кодекс да поискат от всяко пряко или косвено заинтересовано от съответните сделки лице да предостави информация.
- 54 Нито Митническият кодекс, нито Регламентът за прилагане обаче задължават митническите органи да се обръщат към производителя на въпросните стоки, за да получат необходимата информация за прилагането на метода, основан на договорната стойност на идентични стоки, предвиден в член 30, параграф 2, буква а) от този кодекс.
- 55 Поради това тези органи следва да преценят в зависимост от обстоятелствата във всеки отделен случай и като имат предвид задължението си за полагане на дължимата грижа, припомнено в точка 52 от настоящото решение, дали е целесъобразно да се обърнат директно към производителя на въпросните стоки, за да получат информацията, необходима за прилагането на метода за определяне на митническата стойност, предвиден в член 30, параграф 2, буква а) от Митническият кодекс.
- 56 От друга страна, с оглед на задължението им за полагане на дължимата грижа при прилагането на тази разпоредба митническите органи са длъжни да проучат всички източници на информация и базите данни, с които разполагат. Освен това е уместно да се позволи на засегнатото лице да им предостави цялата информация, която би могло да получи и която може да бъде полезна за определянето на митническата стойност на стоките в съответствие с тази разпоредба.
- 57 С оглед на изложените съображения на третия въпрос следва да се отговори, че член 30, параграф 2, буква а) от Митническият кодекс трябва да се тълкува в смисъл, че преди да реши да не приложи предвидения в тази разпоредба метод за определяне на митническата стойност, компетентният орган не е длъжен да поиска от производителя да му предостави необходимата за прилагането на този метод информация. Този орган обаче е длъжен да проучи всички източници на информация и базите данни, с които разполага. Той трябва и да позволи на съответните икономически оператори да му предоставят цялата информация, която може да бъде полезна за определянето на митническата стойност на стоките в съответствие с тази разпоредба.

По четвъртия въпрос

- 58 С четвъртия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 30, параграф 2 от Митническият кодекс трябва да се тълкува в смисъл, че когато определят митническата стойност на стоките въз основа на договорната стойност на сходни стоки в съответствие с член 151, параграф 3 от Регламента за прилагане, митническите органи са длъжни да мотивират защо не прилагат на предвидените в букви в) и г) от тази разпоредба методи.
- 59 В това отношение следва да се припомни, че както е видно от текста на член 151, параграф 1 от Регламента за прилагане, параграф 3 от този член е разпоредба за прилагане на член 30, параграф 2, буква б) от Митническият кодекс.

- 60 Като се има предвид обаче отношението на субсидиарност, което съществува между различните методи за определяне на митническата стойност, предвидени в членове 29—31 от посочения кодекс, припомнено в точка 43 от настоящото решение, митническите органи не следва да се мотивират защо не прилагат методите, които следват избрания от тях метод.
- 61 Поради това, когато може да определи митническата стойност на въпросните стоки в съответствие с член 30, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс, митническият орган на дадена държава членка не е длъжен да вземе предвид методите, предвидени в член 30, параграф 2, букви в) и г) от този кодекс.
- 62 С оглед на изложените по-горе съображения на четвъртия поставен въпрос следва да се отговори, че член 30, параграф 2 от Митническия кодекс трябва да се тълкува в смисъл, че когато определят митническата стойност на стоките въз основа на договорната стойност на сходни стоки в съответствие с член 151, параграф 3 от Регламента за прилагане, митническите органи не са длъжни да мотивират защо не прилагат на предвидените в букви в) и г) от тази разпоредба методи.

По съдебните разноски

- 63 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

- 1) Член 29, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността, изменен с Регламент (ЕО) № 955/1999 на Европейския парламент и на Съвета от 13 април 1999 г., трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденият в тази разпоредба метод за определяне на митническата стойност не е приложим по отношение на стоки, които не са продадени за износ с местоназначение в Европейския съюз.
- 2) Член 31 във връзка с член 6, параграф 3 от Регламент № 2913/92, изменен с Регламент № 955/1999, трябва да се тълкува в смисъл, че митническите органи са длъжни да посочат в решението си за установяване на размера на дължимите вносни мита причините, поради които не са приложили предвидените в членове 29 и 30 от този регламент, изменен, методи за определяне на митническата стойност, преди да направят извод, че се прилага предвиденият в член 31 от него метод, както и да посочат данните, въз основа на които е изчислена митническата стойност на стоките, за да се позволи на заинтересованото лице да прецени обосноваването му и да реши, разполагайки с цялата необходима информация, дали има смисъл да обжалва решението. Държавите членки, като упражняват процесуалната си автономия, трябва да уредят последиците от неизпълнението на задължението за мотивиране от страна на митническите органи и да установят дали и доколко е възможно такъв порок да бъде saniран в хода на съдебната фаза от производството, при условие че се спазват принципите на равностойност и на ефективност.
- 3) Член 30, параграф 2, буква а) от Регламент № 2913/92, изменен с Регламент № 955/1999, трябва да се тълкува в смисъл, че преди да реши да не приложи предвидения в тази разпоредба метод за определяне на митническата стойност, компетентният орган не е длъжен да поиска от производителя да му предостави необходимата за прилагането на

този метод информация. Този орган обаче е длъжен да проучи всички източници на информация и базите данни, с които разполага. Той трябва и да позволи на съответните икономически оператори да му предоставят цялата информация, която може да бъде полезна за определянето на митническата стойност на стоките в съответствие с тази разпоредба.

- 4) Член 30, параграф 2 от Регламент № 2913/92, изменен с Регламент № 955/1999, трябва да се тълкува в смисъл, че когато определят митническата стойност на стоките въз основа на договорната стойност на сходни стоки в съответствие с член 151, параграф 3 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент № 2913/92, изменен с Регламент (ЕО) № 1762/95 на Комисията от 19 юли 1995 г., митническите органи не са длъжни да мотивират защо не прилагат на предвидените в букви в) и г) от тази разпоредба методи.

Подписи